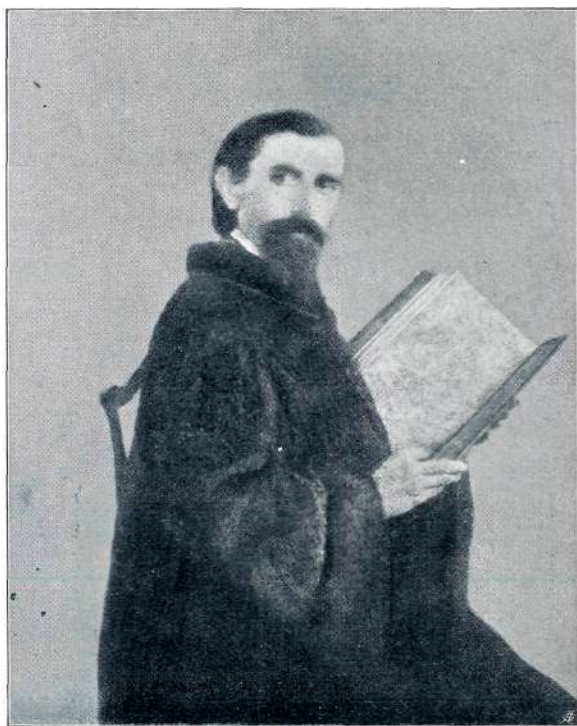

je dal vpisati v rojstno matico, je bil Janez Wolf,¹ c. kr. podporočnik in zemljemerec. (Krstna matica v Leskovcu.)

Po svojem očetu, ki se pa ni z materjo poročil, si je pozneje privzel priimek Wolf in kot tak je znan javnosti. Doma v Leskovcu je dovršil domačo šolo, dokler ni odšel na frančiškansko gimnazijo v Novem mestu l. 1836.

Mehka materina odgoja je zapustila neizbrisne sledove v njegovi duši. Nekaj nemirnega je bilo v njegovi naravi, zato ni imel jasnega smotra, niti dovolj krepke volje, da bi gladko dosegel svoj namen.

PO FOTOGRAFIJI
SLIKAR JANEZ WOLF

V tretjem gimnazijskem razredu je l. 1839. obesil šolo na klin in se po Wurzbachu menda celo nekoliko časa potepal s cigani po novomeški okolici. To romantično življenje seveda ni moglo dolgo trajati. Kam torej?

Na gimnaziji je imel še največ veselja za risanje. Neki frančiškanski učitelj ga je baje še posebej učil. Vsled tega je vstopil v uk pri sobnem slikarju Gorenjcu. Hitro je napredoval, da se je upal še kot mladenič poslikati strop cerkvice sv. Ane v Leskovcu. Naslikal je dve sliki, ki sta še dandanes ohranjeni.

¹ Schematismus des Laibadier Gouvernement-Gebietes f. d. Jahr 1824, str. 146: k. k. Illyr. Provinzial-Catastral-Vermessung: Johann Wolf, k. k. Unterlieutenant vom Pensionsstand.

Prva kaže Marijo Brezmadežno, stoječo na zemeljski krogli; kača se vije pod njenimi nogami; poleg nje sta na vsaki strani sv. Ana in sv. Joahim, na vrhu plava Bog Oče, spodaj pa skupina angelov. Nad korom je druga slika: Marija se vzdiguje na oblakih proti nebu, spodaj gleda za njo petero apostolov. (Poročilo g. Iv. Opeka.)

Iz Novega mesta je šel v Ljubljano k sobnemu slikarju Burja, pri katerem je delal tedaj Ivan Borovsky, s katerim je ostal prijatelj do smrti. Odtod je odšel v Linc, kjer je sodeloval pri preslikavanju neke cerkve, kar se pa ni posebno obneslo.

Ker je leta 1845. dopolnil 20. leto in bil potrjen v vojake, je moral vstopiti v domači polk št. 17, tedaj imenovan po svojem imetniku Hohenlohe.

Kot vojak je bival nekaj časa na Ogrskem, večinoma pa v Italiji, kar je njegove želje po slikarski umetnosti še bolj podžigalo.

Čprav ni imel do vojaškega stanu posebnega veselja, je vendar napredoval. Nasil je „suknjo belo“ po italijanskih bojiščih l. 1848. in 1849. Bojeval se je zoper Piemontce in laške upornike. L. 1849. je postal poročnik, 28. avgusta 1854. pa je bil povišan v nadporočnika in polkovnega pribočnika. Služboval je v Ankoni in Benetkah. Rima ni videl. Vojaški stan je zapustil 31. oktobra 1854, menda vsled dvo-boja. Res je imel na desnici čez vrhno roko in sredinec brazgotino. Že kot častnik se je v Benetkah vadil v slikanju in obiskoval akademijo, sedaj se je pa popolnoma posvetil slikarstvu.

Na mal listič je z vodenimi barvami naslikal sebe kot častnika na konju, kako v diru hiti med svet in ozirajoč se nazaj z roko kaže slovo vojaščini, kakor bi hotel reči: Z Bogom! V drugo, meni svetlejšo in milejšo življenje hitim!

Toda tudi to življenje ni bilo lahko in prijetno. Čeprav ga je boginja umetnosti poljubila, je moral vendarle za vsakdanji kruh skrbeti. Pripovedujejo, da je moral včasih z lončkom v roki čakati pred samostanom, ko so jedi delili. Vse pa kaže, da to ni resnica, marveč da je to izporočilo le pritiklina iz življenja kakega drugega slikarja. Morda je Wolf pripovedoval kdaj ta dogodek, pa ga kdo ni prav razumel in zato njemu pripisoval. Najboljši poznavalci Wolfovega življenja trdijo, da je imel Wolf tedaj, ko je kvitiral, že izgovorjeno službo modelir-skega risarja pri švedskem podjetniku Hasselquistu, ki je v svoji tvornici vlival bronaste izdelke, krogle, vrata, razne okraske itd. Tu je imel stalen zaslužek. Dela je bilo včasih mnogo, včasih manj. Wolf je risal razne vzorce. S to službo je bil z najpotrebnejšim preskrbljen, obenem se je pa uril v risanju, v prostem času je pa obiskoval akademijo in se vadil v slikarstvu. Želel je postati pravi umetnik.